

3. adventna nedelja – leto B

Janez Krstnik pričuje

Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je z avtoriteto pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči.

To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«, je priznal in ni tajil. Priznal je: »Jaz nisem Mesija.«

»Kaj torej? Si mar Elija?« so ga vprašali. »Ne, tudi to nisem,« jim je rekel. »Ali si prerok?« »Ne,« je odgovoril. Rekli so torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?« Dejal je:

»Jaz sem glas vpijočega v puščavi:

zravnajte Gospodovo pot,

kakor je rekel prerok Izaija.«

Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok?« Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali.«

To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval. Jn 1,6-8,19-28

Oprimo se Gospodovemu glasu

Tokrat smo s prostovoljci z nedeljsko mašo zaključili duhovne vaje o veselju in po evangeliju razmišljali, kako naprej. Naj ob tem podelim le nekaj misli.

Če hočemo najti trajno veselje, se moramo **odpreti Božjemu glasu**. To kar je povabilo današnjega evangelija in vsega adventnega časa. Naše predstave, naše želje in naša hrepenenja so pogosto usmerjena v trenutno srečo. Da bi videli globlje, se moramo odpreti. Kot pravi papež Frančišek ob Mariji. Ko je bila povabljen, naj postane Božja mati, je rekla: Zgodi se! in ne: Bom storila. Odprla se je Božjemu delovanju, Božji moči, v kateri bo postala Božja mati. To ni bilo njeno delo, ampak Božje, ona se je temu delu povsem predala.

Ko smo razmišljali **ob priliki o talentih**, smo ugotavljali, da je za to, da bi prišli v veselje našega Gospoda, **potrebno verjeti, da nam je Gospod že podaril vse, kar za našo srečo potrebujemo**. Nič nam ne manjka, le verjeti moramo, da nam je dal dovolj talentov, ravno prav za našo srečo. Talenti so tisto, kar nam je podaril v zibelko in ne tisto, kar smo že razvili. Dal nam je posluš, ne to da igramo kitaro; dal nam je vztrajnost, ki smo jo lahko razvili; dal nam je sočutje, iz katerega delamo drugim dobro. Talentov, danih v zibelko, nam ne more nihče vzeti! Z njimi smo že v polnosti Božji otroci, poklicani da z njimi trgujemo.

Povabljeni smo na pot veselih trgovcev, kot smo dali naslov duhovnim vajam. Talente, ki smo jih prejeli, moramo množiti. V trgovanju, ki je služenje Bogu in ljudem, je naša sreča. V tem trgovanju se naši talenti množijo in razveseljujejo nas in naše bližnje.

Pogosto se v naši zavesti ali podzavesti vrtil neprijeten refren, ki nas v veselju zaustavlja. To je refren, ki ga zdrdra pred Gospodarjem malopridni služabnik: **Vedel sem, da si trd človek ...** Neprestano se moramo prizadevati za pravo podobo Boga. Pomembno je, da v nas odganjamo misli, ki nas napolnjujejo s krivico, užaljenostjo in vsem slabim. To, kar se nam vriva, nam sporoča, da nismo prav razumeli ne darov, ne Darovalca.

Veselje našega Gospodarja je že v hrepenenju samem. Hrepenenj po neskončnem veselju in sreči ne bomo dosegli. Neizpolnjenost ni razlog za žalost, ampak še za globlja hrepenenja, ki nas vedno znova vabijo na pot čudovitega trgovanja.

Torej na pot, da bi lahko ob jaslicah z veseljem pred Gospodarja položili svoje talente in slišali: Vstopi v veselje svojega Gospodarja.

Takole, nekaj misli na kratko. Z vsemi bi rad delil veselje, da se nas je zbralo čez petdeset in da smo preživeli lep vikend v pristnem iskanju, podelitvi in veselju. Izkušnja, ki potrjuje, da Gospod blagoslavlja, če se mu odpremo.